

**ANTHONY
HOROWITZ**

**MINU
HARAKA-
MÕRVAD**

Inglise keelest tõlkinud Martin Leis

Anthony Horowitz
„Magpie Murders“
Orion Books, 2016

Tekst © Anthony Horowitz, 2016
Kaanekujundus: Sinem Erkas/Orion Books
Kõik õigused kaitstud.

Eestikeelne tõlge © Martin Leis, 2022
Toimetanud Ele Jaagusoo
Kujundanud Inga Joala

ISBN 978-9916-17-127-1

Trükitud AS Pakett trükikojas

www.tnp.ee

Crouch End, London

Pudel veini. Megasuur pakk *nacho*-juustumaitselisi tortillakrõpse ja purk teravat salsakastet. Käeulatuses pakk sigarette (jaa, ma tean, ma tean). Vihm aknaklaasidel trummeldamas. Ja raamat.

Mis võiks olla mõnusam?

„Minu harakamõrvad“ oli kogu maailmas armastatud ja hästi müüva Atticus Pündi sarja üheksas raamat. Kui ma selle tol vihmasel augustiõhtul esmakordselt avasin, eksisteeris see ainult käsikirjana ja minu töö oli tekst enne avaldamist toimetada. Esmalt aga kavatsesin ma seda nautida. Mäletan, et läksin koju jõudes otse kööki, haarasin külmikust mõned asjad ja panin kõik kandikule. Riietusin lahti, jättes rõivad sinna, kuhu need kukkusid. Korter oli nagunii üks seapesa. Käisin duši all, kuivatasin end ja otsisin välja hiiglasliku Maisy Mouse'i T-särgi, mille keegi inimene oli mulle Bologna raamatumessil kinkinud. Voodisse pugeda oli liiga vara, aga ma kavatsesin lugeda voodi peal, mille linad olid eelmisest ööst alles sassis ja üles tegemata. Ma ei ela alati niimoodi, aga mu poiss-sõber oli kuus nädalat ära olnud ja üksi olles olin lasknud meelega latil langeda. Segaduses on midagi lohutavat, eriti kui polnud kedagi, kes vinguma hakkaks.

Ma tegelikult jälestan seda sõna. Poiss-sõber. Eriti kui see käib viie-kümne kahe aastase kaks korda lahutatud mehe kohta. Kahjuks ei ole sellele sõnale kuigi head alternatiivi. Andreas ei olnud mu partner. Me ei kohtunud selleks küllalt sageli. Mu armsam? Mu teinepool? Mõlemad sõnad panid mind ise põhjusel nägu krimpsutama. Ta oli pärit Kreetalt. Õpetas Westminsteri koolis vanakreeka keelt ja üüris Maida Vale'is korterit – see ei asunudki minu omast väga kaugel. Olime rääkinud, et võiks kokku kolida, aga kartsime, et see hävitab meie suhte, nii et ehkki mul oli riidekapp täis tema riideid, tuli tihti ette, et mul ei olnud *teda*. Praegu oligi üks sellistest kordadest. Andreas oli koolivaheajaks koju lennanud, et olla perega – tema vanemad, lehest vanaema, kaks teismelist poega ja eksnaise vend elasid kõik samas majas, mis on üks neid keerukaid peresuhtevorme, mida kreeklased paistavad nautivat. Ta pidi jõudma tagasi alles teisipäeval, üks päev enne kooli algust, ja me pidime kohtuma alles nädalavahetusel.

Nõnda olin ma üksinda oma Crouch Endi korteris, mis võttis enda alla ühe Clifton Roadi viktoriaanliku maja keldri ja esimese korruse ning asus umbes veerantunnise jalutuskäigu kaugusel Highgate'i metroopeatusest. See oli ilmselt olnud mu elu ainuke mõistlik ost. Mulle meeldis seal elada. See oli vaikne ja mugav ja ma jagasin aeda ühe koreograafiga, kes elas teisel korrusel, aga oli väga harva kodus. Mõistagi oli mul kaugelt liiga palju raamatuid. Iga riiulitoll oli hõivatud. Raamatud olid raamatute peal. Riiulid ise olid nende raskuse all lookas. Teise magamistoa olin teinud ümber kabinetiks, ehkki püüdsin kodus mitte töötada. Andreas kasutas seda rohkem kui mina – kui ta siin oli.

Avasin veini. Keerasin salsapurgil kaane pealt. Süütasin sigareti. Hakkasin lugema seda raamatut, mida teiegi kohe lugema hakkate. Aga enne, kui te alustate, pean teid hoiatama.

See raamat muutis mu elu.

See lause võib olla teile juba tuttav. Piinlik küll, aga ma panin selle isegi esimese romaani kaanele, mille kirjastuses trükki andsin – see oli üks väga harilik teise maailmasõja põnevik. Keegi – ma ei mäleta enam isegi, kes – ütles kord, et ainuke viis, kuidas raamat saab kellegi elu muuta, on siis, kui see talle pähe kukub. Kas seda kunagi üldse päriselt juhtub? Mul on meeles, kuidas ma väikese tüdrukuna Brontë-õdesid lugesin ja nende maailma armusin: sellesse melodraamasse, nendesse metsikutesse maastikesse, selle kõige juurde kuuluvasse gootilikku romantikasse. Võib öelda, et „Jane Eyre“ suunas mind raamatute kirjastamise teele, mis on pisut irooniline, kui võtta arvesse, mis juhtus. Paljud raamatud on mind sügavalt puudutanud: Ishiguro „Ära lase mul minna“, McEwani „Lepitus“. Olen kuulnud, et nii mõnigi laps leidis end Harry Potteri fenomeni tõttu internaatkoolist ja mitmed raamatud läbi kogu ajaloo on põhjalikult mõjutanud meie suhtumist. „Lady Chatterley armuke“ on üks tüüpiline näide, „1984“ on teine. Aga ma ei ole kindel, kas see, *mida* me loeme, on tegelikult üldse tähtis. Meie elud kulgevad meile ette joonistatud sirgjooni mööda. Kirjandus annab võimaluse heita pilgu alternatiivile. See on vahest üks põhjus, miks see meile meeldib.

Ent „Minu harakamõrvad“ muutis minu jaoks tõesti kõike. Ma ei ela enam Crouch Endis. Mul ei ole enam oma tööd. Olen suutnud jääda ilma tervest hulgast sõpradest. Tol öhtul, kui ma käe välja sirutasin ja käsikirja esimese lehekülje keerasin, ei olnud mul sellest teekonnast, millele ma asun, õrna aimugi, ja kui päris aus olla, siis soovin, et ma poleks kunagi selle rongi peale astunud. See kõik tuli selle kuramuse Alan Conway pärast. Kui ma teda esimest korda kohtasin, ei meeldinud ta mulle, ehkki veidral kombel meeldisid mulle alati tema raamatud. Hea mõrvamüsteeriumi vastu ei saa minu arvates miski: kõik need äkilised pöörded, vihjed ja umbteed

ning kõige lõpuks rahuldustunne sellest, kuidas sulle kõik ära seletatakse, nii et jääb üle ainult imestada, kuidas sa seda algusest peale ei märganud.

Just seda ma lugemist alustades ootasin. Kuid „Minu harakamõrvad“ ei olnud midagi taolist. See ei olnud absoluutselt mitte midagi taolist.

Loodan, et ei pea enam selgemini ütlema. Erinevalt minust on teid nüüd hoiatatud.

MINU HARAKAMÕRVAD

Atticus Püнди kriminaalromaan

Alan Conway

Autorist

Alan Conway sündis Ipswichis, käis esmalt Woodbridge'i koolis ja õppis seejärel Leedsi ülikoolis inglise kirjandust, lõpetades kiitusega. Hiljem täiskasvanuna õppis ta East Anglia ülikoolis loomingulist kirjutamist. Järgmised kuus aastat veetis ta õpetajana ning aastal 1995 avaldas oma esimese eduka romaani „Atticus Pünd uurib asja“. See raamat püsis kakskümmend kaheksa nädalat Sunday Timesi bestsellerite hulgas ja võitis Suurbritannia krimikirjanike assotsiatsiooni Kuldse Pistoda auhinna aasta parima kriminaalromaaniga eest. Sellest ajast peale on Atticus Pündi sarjas müüdud üle maailma kaheksateist miljonit raamatut ja seda on tõlgitud kolmekümne viide keelde. 2012. aastal võeti Alan Conway kirjandusele osutatud teenete eest Briti impeeriumi ordu liikmeks. Tal on endisest abielust üks laps ja ta elab Suffolki Framlinghami külas.

Atticus Pündi sari

„Atticus Pünd uurib asja“
„Nurjatud ei leia rahu“
„Atticus Pünd võtab juhtumi vastu“
„Nii saabub öö“
"Atticus Pündi jõulud"
„Greibimahl ja tsüaniid“
„Roosid Atticusele“
„Atticus Pünd välismaal“

Atticus Pündi tunnustuseks

„Kõik, mida Briti kriminullist oodata. Stiilne, nutikas ja ootamatu.“ *Independent*

„Hoiatage, Hercule Poirot! Saabunud on väikest kasvu terava mõistusega välismaalane – ja ta sammub sinu jälgedes.“ *Daily Mail*

„Olen Atticus Pündi fänn. Ta viib meid tagasi kriminaalromaanide kuldajastusse ja meenutab meile, kust meie armastus sai alguse.“ *Ian Rankin*

„Sherlock Holmes, lord Peter Wimsey, isa Brown, Philip Marlowe, Poirot ... tõeliselt suured detektiivid saab ilmselt üles lugeda ühe käe sõrmedel. Tänu Atticus Pündile on nüüd vaja lisa sõrme!“ *Irish Independent*

„Hea detektiivijutt vajab head detektiivi ja Atticus Pünd on žanrile igati vääri lisandus.“ *Yorkshire Post*

„Saksamaal on uus suursaadik. Ja krimikirjandusel uus suur detektiiv.“ *Der Tagesspiegel*

„Alan Conway on ilmselgelt ühenduses oma sisemise Agatha Christiega. Ja palju õnne talle! Olen vaimustuses.“ *Robert Harris*

„Pooleldi kreeklane, pooleldi sakslane, aga alati saja-protsendiliselt eksimatu. Nimi? Pünd – Atticus Pünd.“ *Daily Express*

PEATSELT KA BBC1 UUE SUURE TELESERIAALINA!